

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Ramba del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

VINTINOU DE SETEMBRE.

dinou anys.
L'alegria y l'entusiasme 's desbordavan en tots los àmbits de la nació espanyola. Lo trono que per espay de alguns sigles venia pesant sobre 'l pais, queya fet á trossos en un moment, en un tancar y obrir d'ulls, y la conciencia pública fins llavors comprimida, 's dilatava, respirant ab afany las auras de la llibertat, ansiosa de justicia y honra.

Fou aquell un moviment sens exemple, que deixá sentada una afirmació solemne.
Desde aquell dia, 'ls poders històrics, per gran que siga 'l seu prestigi, ja no han olvidat, ni olvidarán jamay la lliçó rebuda, ni la facilitat ab que 'ls pobles, quan sona l' hora de las reivindicacions saben sacudir lo jou de la tirania y tornar per sos drets desconeguts y menospreciats.

Revolucions tant radicals, al mateix temps que tant justas y santas, com la de Setembre de 1868, marcan lo principi de una nova era: son la consagració de la soberania nacional, sobre totas las soberanias; del dret popular, sobre tots los drets.

Demostren que á la soberania régia, que 'ls que la beneficien y explotan solen ferla derivar de la divinitat mateixa, algunas vegadas fins Dèn del cel, se descuida de protegir-la y ampararla.

Y un cop desvanescut l' encant, y un cop, nou *Segismundo* de *La Vida es sueño*, lo poble, després de tirar-la pèl balcó, exclama com lo personatge de Calderón:

«Vive Dios que pudo ser.»

Llavors ja no hi ha medi de rehabilitarla; ja no es possible retornar-la la forsa perduda, ni 'l prestigi que havia tingut un dia.

Succeheix ab ella, com ab la virginitat, que quan s' ha perdut ja no 's recobra.

Per aixó després de sis anys de tentativas desgraciadas, fillas de la imprevisió y tal vegada de censurables concupiscencias, al restaurarse lo trono borbònic, los qui l' alsaren no pogueren excusarse de acceptar una bona part dels principis triufants en 1868.

Diguin sinó que s' han fet los homes que havian sigut los puntals més fermes del trono de D.ª Isabel II?

Incompatibles ab los principis revolucionaris y ab los procediments que per subsistir tingué de acceptar D. Alfonso XII, permanesqueren durant lo seu reynat vagant com ànimas en pena, á més ó menos distancia del trono de aquest monarca.

En cambi, una bona part dels que prengueren part

activa en la revolució; tant aquells qu' escribian en lo frontis dels edificis públics lletereros depressius contra la dinastia cayguda, com los que més se significavan dintre de las situacions revolucionarias, compartiren lo poder dintre la monarquia restaurada.

Aquesta tingué de humillarse, per viure.
La revolució no havia mort encare.
Ni morirá may més.

Aquí tenen la regencia.
Si la restauració havia transigit ab los elements revolucionaris, la regencia viu d' ells exclusivament.
Lo mateix Cánovas, apenas D. Alfonso deixá d' existir, buscá afanyós lo seu concurs, los hi entregá 'l poder qu' era lo qu' ell més estimava, y en lo poder continuau y continuarán molt temps, com si fora d' ells no hi haguess salvació possible.

Gent pecadora y desacreditada, tant los fusionistas del dia, com los demócratas monárquics que han desertat lo camp de la República, se sostenen á pesar dels seus desacerts y de las sévas inconseqüencias, tant sols per la virtualitat del seu origen revolucionari.

La nació está agobiada y sense recursos: las inmoralitats administrativas cundeixen de una manera escandalosa: lo pais s' aparta de las urnas y mira indiferent tanta y tanta farsa: l' indiferencia es general y no sembla sinó que l' asco per la cosa pública ha prés las proporcions de una epidemia encomanadissa, y aixis y tot, los revolucionaris gobernan, y 'ls monárquics leals y conseqüents s' ho miran més ó menos resignats, considerantse impotents per sostenir ab noblesa y ab sos propis y exclusius esforços la situació creada per ells mateixos.

No indica aixó la gran debilitat dels rebolls que accidentalment han nascut al peu del arbre que caygué tallat á fil de destralt, lo dia 29 de Setembre de 1868?

Visquem y esperém.
Lo poble espanyol va demostrar 19 anys endarrera com se derriban los tronos seculars.

Que aquella revolució era justa ho indican clarament las fondas arrels, que á despit de tot, ha posat en totas las esferas de la vida nacional.

Lo mateix poble que va obrar aquell miracle, demostrará, quan las circunstancias aixis ho reclamin, que sab donar forma y estabilitat á la soberania nacional, en aquell dia memorable conquistada.

La soberania popular subsisteix y viu, á través de totas las contrarietats. Un reynat y una regencia no han pogut anularla. Sos més grans enemichs venen pagantli vergonyós tribut.

Qué li falta, donchs, per imperar sens obstacle?

Que 'ls republicans, avuy dividits y fraccionats, sapiguem trobar la ruta que ha de conduhirnos á la victoria: que acabem per prescindir de las pelletesas que 'ns separan en aras de la grandesa de la causa que á tots nos obliga: que demostrém al pais que sols nosaltres som capassos de retornar-li la pau y la prosperitat, dintre de las institucions democráticas, aspiració dels pobles dignes y lliures.

Hereus legitims de la gloriosa revolució de Setembre, sols de nosaltres depén que se 'ns tinga per ma-

jors d' edat y que se 'ns crega 'ls més aptes per regir y administrar, com sagrat patrimoni, los drets de la nació.

P. K.

¿AL CAMP?

ENYOR carlista!
—M' ha cridat? ¿Qué se li ofereix?
—Una pregunta. ¿Diu que vostés tractan de tirarse al camp?
—¡Psè! Haventse acabat la veda y abundant, com diu que abunda, la cassa ¿qué tindria de particular?
—¿Es á dir que 's tracta de cassar alguna cosa?

—Un bon carlista cassa sempre. En temps de guerra, cassa contribucions á cops de trabuch; en temps de pau, cassa pubillas ricas y empleos de tots los gòbems... ¡La cassera, no hi ha res com la cassera!

—Pero tinch entés que dintre del seu partit hi ha dugas tendencias.

—Si: 'ls prudents y 'ls impacients.

—De quins es vosté?

—Dels segons; figúris vosté mateix: ¡no cobro!

—De manera que l' únich ideal seu es cobrar?

—Y donchs! ¿De qué viu l' home sinó d' aixó?

—Pero ¿y la religió? ¿y l' amor á la santa causa?

—Tot aixó ja ha passat de moda; la religió per nosaltres no es res més que una careta. Y en quan á la santa causa ¿quin fanatisme vol que 'ns inspiari estant com está representada per un home com don Carlos?

—¡Bo! ¿Aixis parla del seu amo?

—Valent amo! Tothom sab lo que val.

—Y pues! ¿per qué l' acceptan?

—A falta d' altre!

—Pero en resum ¿es veritat aixó de tirarse al camp?

—Algo hi ha.

—Pues bè: li aconsello que per ara ho suspenguin. Tinch noticias de la montanya, que no 'ls son gens favorables. Escolti qué 'm diuen en aquesta carta:—

«Ha pedregat d' una manera espantosa: los camps están completament pelats, no hi ha un pam d' herba: lo bestia no pot pasturar y 's mor' de fam...»

¿Ho sent?

—No 'l comprench.

—Home, es claríssim. Si 's tiravan al camp en quatre días se moririan de gana: no hi ha herba.

—¡Vaji al diable!

Y justament en lloch d' anar al diable vaig apartarme'n, perque al arribar aquí vaig deixar al carlista plantat y ab un pam de nas.

ENTRE EXPOSICIONS.

CARTA DE LA EXPOSICIÓ DE BARCELONA Á LA DE CADIZ.

Estimada amiga mèva: tinch lo gust de convidarte; comensa, pues, á arreglarte, que aquí serà á casa tèva.
M' están fent uns grans locals com no s' han vist may en lloch, pero van molt poch á poch perque escassejan los rals.

No t' dich encara la fetxa en que m' inauguraré, perquè en rigor ni jo ho sé: diu que això està en mans del metje.

Uns volen fer la funció pèl abril ó pèl setembre, altres diuen pèl novembre y altres... l' any de la picó. De tots modos, haig de creure que quan arribi 'l moment, no tindrás inconvenient en veni y deixarte veure.

RESPOSTA

DE LA EXPOSICIÓ DE CÁDIZ Á LA DE BARCELONA.

Senyora: Rebo la carta que has tingut l' humor d' escriure y, cansada ja de riure, m' apressuro á contestarte.

Dius que t' fan un edifici que ha de costar tants diners... potser valdria molt més que t' fessin un bon hospici.

Ja sabrás lo qu' es pati quan comensarás á inflarte; fet y fet deurá passarte lo que m' ha passat á mí.

Si algun fulano t' vé á empendre y t' atrassa alguns milions que compri 'ls meus pabellons: hi quebrat y 'ls haig de vendre.

Abur: quan s' alsin las copas dels brindis, brinda per mí, perquè jo no vull venf: si tens pa sech, feste sopas.

C. GUMÁ.

UNA noticia curiosa.

Ab uns quants dias de rigurosa vigilancia, exercida per l' Autoritat superior de Cuba, han arribat a triplicarse 'ls ingressos de las Aduanas.

Y ara que diguin que en aquella terra no coneixen la Aritmetica parda. De cada cantitat se 'n feyan tres parts, una á favor del comerciant qu' entrava generos, un' altra á favor del empleat que feya 'ls ulls grossos y la tercera á favor del Estat.

Aquí tenen una regla de tres perfecta.

Y després que digan qu' en Sagasta es un ministre inservible, que no fa res més que descansar...

Los que tal afirman, no saben lo que 's pescan.

Trobantse á B.Ibaio, en la capella de una casa particular abont havia de celebrarse una missa...

—Que? ¿Va decretar lo matrimoni civil?

No senyors, va encendre 'ls dos ciris que hi havia damunt del altar.

Ell es aixis: quan se troba en l' oposició es molt capàs d' encendre la metxa revolucionaria. En lo poder encen los ciris de las iglesias.

Vamos, que ab actes aixis, en Pidal se rosegará los punys de rabia.

Ha reaparegut lo famós bandoler Bizco del Borge, al qual feya ja més de mitj any que donavan per mort.

Alerta D. Práxedes.

¿Bandolers en porta? Conservadors á la cantonada.

A Balakhan (Cáucaso) s' ha desbordat un manantial de petroleo.

¡Ditxós país!... ¡Qué no tinguém nosaltres tanta fortuna!

Perque (no cal donarhi voltas): aixó es lo que 's necessita á Espanya: un manantial de petroleo que 's desbordi.

Al coronel Arolas que tantas heroicitats ha dut á terme, en la guerra de Joló, no se li ha donat la més mínima recompensa.

Algú recorda que 'l coronel Arolas professa ideas adelantadas.

Las ideas adelantadas serveixen avuy molt poch per adelantar en la carrera militar; en cambi serveixen moltíssim per adelantar en l' aprecí del país.

Los fabricants de caixas de mort están desesperats. Desde que s' han introduhit los atauts austriachs que 's venen per un tres y no res, están amenassats de morir de fam.

No podém queixarnos los espanyols del resultat positiu y tangible dels tractats de comers.

Alemania provoca una crisis en las nostras fábricas, enviantnos roba confeccionada baratissima. Los paisans de 'n Bismarck al vestirmos nos despullan.

Y Austria completa l' obra dels seus paisans, omplintnos de caixas de mort.

Ja no falta sino que per la qüestió d' enterros y funerals celebrem un tractat de comers ab Lleó XIII.

Los reformistas barcelonins cansats de no produhir res han tret á llum un periódich, que 's titula *La Nación*.

¡Bon títol! Aixis ab lo mer fet d' explotar aquest periódich demostren los seus propòsits verdaters.

Sense faltar á la veritat, podran dirse *explotadors de la Nació*.

Lo nou periódich eixirá tots los vespres.

Com las ratas pinyadas.... y las horizontals.

¡Bona sort!

Se diu que las monarquias se sostenen, gracias al esplendor que desplegan. Sembla que l' esplendor de las monarquias serveix principalment per enlluhernar als pobles que tenen la vista débil.

La monarquia inglesa se cita á tot arreu com á model, y 'l poble inglés es tingut generalment pèl poble més practich de la terra.

Donchs allá la monarquia sosté y 'l poble paga las següents gangas:

Un carrech de falconer sense que la reyna tinga falcons, ni 'ls hajan tingut los seus predecessors fa ja més de dos centurias. Lo carrech de falconer es hereditari y la familia que 'l desempenya cobra per aquest concepte 5,000 duros cada any. Una part de aquesta suma está destinada á la manutenció de uns falcons que no existeixen.

Un carrech de Gran Campeó, que no t' feyna sino 'l dia de la coronació de un rey. Lo Gran Campeó, 's presenta á l' Assemblée y diu qu' está disposat á recullir lo quant de qualsevol que pretenga disputar los drets del sobeirá. Aquest treball ridicul li val una renda anual considerable.

Un carrech de Vara Negra que cobra deu mil duros cada any, per fer tres reverencias y caminar cul-arraera, cada vegada que 'l monarca visita l' asamblea.

Uns quants homes d' armas que vesteixen corassa y casco y van armats de archs y fletxas, com al temps de la picó, 'ls quals desde que la reyna Victoria ocupa 'l trono portan cobradas més de un milió de pessetas.

Y una pila de carrechs més pèl mateix estil.

¿Sabs que indica tot aixó?

Que la monarquia es noble y viu de la tradició

y dels grans suors del poble.

¡Adèu alegrias dels carlins, que alsavan com una bandera 'l libre del Dr. Sardá: *El liberalismo es pecado*, ab motiu de haber merescut grans elogis de la Sagrada Congregació del Indíce! Ara resulta que 'ls elogis foren fets al sentit religiós y no al sentit polítich de tal libre. La sagrada congregació del Indíce en política no s' hi fica y carlins y mestissos podran seguir barallantse ab tota tranquilitat.

Y aquí dech fer observar que la paurla tranquilitat deriva de *tranca*.

¡Alal! ¡A reventarse á copia d' estufat ab castanyas... y de aquí á la gloriol!

DISOLUCIO GENERAL.

Si tenen alguna cosa que dir á la pátria espanyola, diguinli desseguida y despedixinse.

Aixó s' está acabant per moments.

Avuy per avuy encara hi ha Espanya, pero demá, ¡qui sab! Tal vegada demá las nac. ons extrangeras parlarán de Espanya de la mateixa manera que 's parla del paradís terrenal y del megateri; es á dir, com d' una cosa desaparescuda.

¿Qué no ho veuhem?

Aquí y allá, per la dreta y per la esquerra, pèl darrera y pèl davant... per tot arreu sentim los cruiximents y espetechs precursors de la ruina del edifici.

Casi bé ja no queda res per esquarterarse.

En una de las islas de la Oceania, varios soldados s' han vist abandonats pel gberñ y obligats á morir de fam.

En una de las Carolinas una insurrecció dels naturals, motivada segons sembla per la expulsió d' un sacerdot protestant, ha costat la vida á tres ó quatre defensors d' Espanya.

Una goleta de la armada nacional ha vagat una pila de dias sense més amparo que la Providencia ó la sort, á causa de la injuria del ministre de marina.

Y com si aixó fos poch, surt ara de sopetón lo general carlista Cervero y 'n dona 'l cop de gracia publicant la següent carta, dirigida á *La Fé*:

«Como, sin duda por olvido IMBOLUNTARIO, ha omitido su periódico la fecha de la carta del Sr. Moya, y por ERROR, tambien IMBOLUNTARIO supongo, ha EQUIBOCADO la fecha del dia que *El Imparcial* publicaba su TELEGRAMA el 30 de Agosto de San Sebastian, pues dice *La Fé*, 2 de Setiembre debiendo decir 31 Agosto y aparece publicado en igual fecha que el puesto á dos COLUGNAS

de *El Liberal* y esto no es cierto, y siguiendo en los ERRORES IMBOLUNTARIOS pone entre comillas las palabras *Que desautoriza al Baron de Sangarren*, del TELEGRAMA de *La Correspondencia*, haciendo con esto mias palabras que solo son del Sr. Menebata: para claridad de los hechos pido á V. la publicación de la presente y que subsane el olvido y ERRORES IMBOLUNTARIOS.....»

¡Ja ho veuhem.

En aquest país ja no hi ha humanitat, ni pudor nacional, ni marina, ni govern...

Ni ortografia.

FANTÁSTICH.

Si algun dia caus soldat, obeheix á aquell que mana, y si vas á las 'alaoos, sabrás lo qu' es passar gana.

Diuen que 'n Moret apoya nostra gran Exposic. ó si es aixis comenso á creure que 'ns exposém de debó.

En Cervero, jefe carca, per passar distret lo dia, no sabent qué degollar, degolla... l' ortografia.

os rey de las húngaras, al arribar de America va atravesar la Fransa.

Jo al puesto del govern, hauria reclamat contra aquesta falta de atencio.

Perque diguin, ¿no troban que hauria sigut millor que la Fransa hagués atravesat al rey de las húngaras?

Lo govern francés ha destituhit á dos comissaris de policia que s' havian fet fer uns targeters ab la pell del reo Pranzini.

¡Vaya una asquerositat!

Peró al menos aquests polissos no podran dir que 'ls objectes dels ajusticiats portan sort.

A n' ells de bonas á primeras los ha portat la cesantia.

A n' en Martinez Campos tractavan d' enviarlo de capitá general de Filipinas; pero ell ha respost que hi anes un altre.

Se comprén. Mentres lo garrofer de Sagunto donga fruit, D. Arseni te la teca assegurada á Espanya.

A Eibar van obsequiar á la reyna-regent ab uns quants disparos de dinamita.

Cada qual t'è la seva manera de tributar obsequis.

Aixó 'm recorda una feta que va ocorre en un poble de la provincia de Tarragona, ab motiu de la visita pastoral del Arquebisbe.

Hi havia en aquella població la mala costum de fer salvas, y com haguessen ocoregut algunas desgracias, lo arcalde va privar una costum tant barbara.

Peró apenas va arribar allí l' autoritat eclesiástica, los més entusiastas s' hi dalian, fins al extrém d' enviarli una comissió, per demanarli permis per reanudar las suprimidas salvas.

Lo president de la comissió, home de pocas paraulas, formulá la seva petició en los següents termes:

—Senyor Arquebisbe ¿'ns vol permetre tirarli quatre tiros?

Van plovent felicitats sobre la pobla Espanya.

A Sevilla acaba de descubrirse una gran cantitat de carn de porch enterament triquinada.

Es inútil dir que la major part de aquesta carn procedeix de Alemania.

Totas las ditxas nos venen de allá mateix. Per si algun ayguader s' escapava del alcohol amfitch li envian la triquina. Tal 's la política de 'n Bismarck.

Ja cal que 'n Krupp tanqui la seva fabrica. L' esperit de patata y la triquina son projectils més económichs.

Y més segurs.

Entre catalanistas:

—¿De quins est tú, del Centre ó de la Lliga?

—Dels que han perdut l' *oremus*.

—Aixó ray... si l' has perdut, búscal á la sagristia.

—Los del Centre son enemichs de 'n Rius y Tanel.

—Y 'ls de la Lliga se posan al costat del Conceller en Cap.
 Un indiferent:
 —Bè, entenémnos, ¿D. Francisco de Paula es conceller en cap ó conceller en qua?
 Barcelona en pès:
 —Lo últim haurá de ser, á jutjar per lo de la Exposició, que porta una qua molt llarga.

Ja está resolt lo gran problema de donar alberch als milions de forasters que han de venir á visitar l' Exposició universal de Barcelona.
 La qüestió estriba en construir un *hotel* colossal, immens, inconmensurable, baix un plan molt senzill.
 L' Ajuntament cedirà de franch lo terreno y ademés subvencionará á la empresa constructora ab cinquanta mil duros.
 Ja ho venhen: ab cinquanta mil duros de arrós, n' hi ha per enfiar á tots los forasters que pugan venir ab motiu de l' Exposició.
 ¿Veritat Sr. Fontrodona?

Un detall del viatge de la regent á Bilbao.
 Visitava la Casa d' Expositos de Bilbao, quan va escapar-se per una de las salas del establiment una gallina.
 Aturrullat lo pobre animaló, la reyna va tocarlo ab la punta de la sombrilla, en vista de lo qual las monjas allí instaladas han determinat perdonar la vida á la gallina, mantenintla com correspon al seu estat, fins y tant que 's mori de vela.
 ¿Veritat, qu' es un epissodi conmovedor?

Ara no falta sino que 'ls apassionats de la monarquia, quan la reyna regent visiti las provincias catalanas, li presentin los quinze ó vint mil obrers qu' están sense treball, demanantli que 'ls toqui també ab la punta de la sombrilla.
 ¿Què dimontri En materia de clemencia, no ha de ser menos un home que una gallina.

Una caricatura de la burocracia espanyola.
 Una corporació de Cadiz havia d' emetre un dictamen sobre un determinat assumpto, y al efecte nombra una subcomissió: aquesta delega al secretari; lo secretari l' encarrega al oficial primer, l' oficial primer al segón, lo segón al tercer, lo tercer á un auxiliar y aquest á un pobre escriptor, que no tenint ningú més á sota per carregarli 'l mort, se 'n surt com pot y Déu li dona á entendre.
 Un cop redactat, lo dictamen desfá 'l camí que ha fet l' encarrech. Del escriptor passa al auxiliar, del auxiliar al oficial tercer, de aquest al segón, del segón al primer y del primer al secretari.
 Lo secretari, al rebre 'l dictamen, diu:—«Que venga el escriptor!»

Y ab tota la prossopopeya y ab tot l' énfasis li vá dictant com á cosa propia lo mateix dictamen que 'l propi escriptor s' havia hagut de treure del caletro.

Un jutge que havia exercit á Estremadura, en un partit judicial abont predominan las unions ilícitas, al pendre declaracions, se trobava molt sovint ab lo següent:
 —¿Es V. casado?
 —No señor.
 —¿Soltero?
 —No señor.
 —¿Viudo?
 —Tampoco.
 —¿Pues qué?
 —Arrimao.
 Tals son las relacion que 'l govern fusionista sosté ab la llibertat.
 No es solter, ni casat, ni viudo: es *arrimao*.

Nom dels ministres búlgaros. Lo president se diu Stambuloff; lo ministre de justicia, Stosloff; lo de la Guerra, Mukuroff; lo de instrucció pública, Zifhoff y 'l de Hisenda, N.ikezorroff.
 Resultat: un ministeri acabat en *off*.
 Pero ó molt m' enganyo, ó dintre de poch temps acabarà de una altra manera.
 ¿No presumen cóm?
 En *uff*.

Barbaritats que ha dit desde la trona un capellá de Orduña (Vizcaya):
 «Lo qui 's troba dintre de l' escola del liberalisme es un monstro, si entra á l' iglesia, s' ajenolla davant del altar y reben sos llabis la sagrada forma. La mare que porta en sas entranyas á la criatura que ha de convertir-se més tart en adepte del lliure pensament, hauria de desgarrarse 'l ventre.»
 ¿Han vist may tonterias com aquestas?

Ara figurínse que las mares segueixen al péu de la lletra 'ls consells del predicador de Orduña.

En lo moment del embrás, podrán presentarse al tal capellá, y aquest aplicantlos la boca al llombrigo preguntará:

—Ep, tú, mestre ¿qué serás liberal quan hajas nascut?
 La mare:
 —No respon, no diu res, lo fill del meu cor.
 —No importa, replicará 'l capellá: qui calla, otorga. Aquest murriet seria un enemich de l' iglesia, un monstro... Miri, senyora, per lo que puga ser, desgarris lo ventre.
 Y ara digan vostés ab franquesa, si may tractanse dels salvatjes més fréstechs han sentit á contar barbaritats per aquest estil.

Quan una dida entra en una casa, ja se sab, tothom la mima, tothom la contempla.
 —Dida, ¿qué voleu? ¿Una costella? Vinga una costella. ¿Un parell d' ous ferrats? Allá van un parell d' ous ferrats... ¿Diheu que 'us vindria de gust un bon plat de confitura? Noya, arribat á ca 'l confiter, y que te la donguin de la millor.
 Davant de tants obsequis, á una filla de la casa, nena de uns sis anys ho més, la boca se li fa aygua, fins que un día, encarrantse ab la seva mare, li diu:
 —Mamá, quan seré gran, ja sè lo que vull ser.
 —¿Qué vols ser, filla mèva?
 —Dida.

Una senyora, tot d' un plegat, llansa un xiscle esgarriós.
 —¿Y ara qué tens? ¿Qué 't passa? li pregunta 'l seu marit.
 —Ay, Déu mèu, mira, mira quina aranyal exclama la senyora signant lo sostre.
 —¿Y per aixó cridas?
 —Oh, es que 'm fá molta por.
 —Pero tonta, més por déus ferli tú á n' ella, qu' ets una bestia molt més grossa, y en cambi l' aranya no diu res.

Un geperut deya:
 —Lo mèu pare, Déu l' haja perdonat, era molt bon home.
 Y un que 'l sentia exclamava mirantli l' esquena.
 —No dich lo contrari: podria ser molt bon home; pero de fixo que seria molt mal arquitecto.

PARTES TELEGRÁFICHS.

Madrid, 30.
 Lo gremi dels bunyoleros, després d' una gran reunió, tracta d' obrir subscripció per fè un obsequi á Terreros.

Dublin, 29.
 Polícias é irlandesos viuhén en santa armonía, empaytantse 'ls uns als altres y matantse tot lo dia.

Sofia 29.
 Lo príncep casi no mana, lo govern no sab hont va y al cap-de-vall, tothom fa lo que li dona la gana.

Manila, 28.
 Terreros está molt bè: juga al tuti ab un vicari, resa molt, diu lo rosari, dorm, menja, beu... y *¡jehe usté!*

Paris, 30.
 Lo matrimoni de 'n Cánovas deurá sè un dia d' aquests: avuy l' han vist que 's comprava camisas y calsetots.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*En-ta-ru-gat.*
2. ANAGRAMA-ACENTÍGRAFO.—*Sopá-Posá-Sopa.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Lo forn del rey.*
4. INTRÍNGULIS.—*Milans.*
5. GEROGLÍFICH.—*Per figas Maella.*

XARADA.

Tres-segona es una fruyta que abunda poch al hivern: per arribá á la tres-quarta ha caygui més de un jokey.
 Quarta-dos las donas volen por tarlo sempre bèn alt y la hu-quarta es una pessa que la portan escolans.
 Es mon *tot* bestia femella sent son nom diminutiu; y ademés es nom de dona.
 Búscho, lector, qu' es senzill.

R. ROURA

ANAGRAMA.

Una volta que 'm trobava per las voras del riu *Tot*, vaig veure á un pobre xicot tot *tot* de un fret que *glia-sava* y no era aixó lo més trist, si no que 'l *tot* á la mà allí havia d' pescá.
 ¡Val molt més no haverho vist!

A. GIBERT.

TRENCA-CLOSCAS.

¿VOL LO TÈ NO FA?

Formar ab aquestas lletras lo nom de un ap laudi actor.

PERE DE BAGUR.

TERS DE SÍLABAS.

.. ..

Primera ratlla vertical y horisontal: un grau en la milícia.—Segona: un autor dramàtic.—Tercera: una ciutat.

A. TRINIDAD.

GEROGLÍFICH.

× :
 PIN
 II
 P
 IX

R. T. DIPLOMÀTICH.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas y altres trenca-cops dignes d' insertarse 'ls ciutadans: Salta-pins, Cintel de la groga, J. F. Gaviries, Noy Cabo, As d' oros, Un sarralench, Capella punxeta, J. Coca y Coca, Assessina barbas, Tiarig, P. Carbonell, Cab. Xinxilla, J. Staramsa, J. Gay, Xicot com cal, Pau Matal ops, Roma Espinal, Cabalero de Gracia, Joanet, Sifrig, J. P. Belluguet, A. Pelleja, J. Baldu Chulillo, Amadeo, Un micrubi, P. Cómich, J. Calvatros y J. T. Anguila.
 No serveix res de lo qu' envian los ciutadans: F. Pons, Un panarra, J. y Elvira, Certilia, A. Trinidad, Marqués dels mistos, Adolfo Camps, Cansadias, Un tendé Marqués de Xnagas, Un dels rojos, P. Galindayna, Dos ases, P. eta de cartro, Un marqués, M. del contrabaix, Geni de alcohol J. Badra, J. Reliscada, Llus de Franca-villa, Jacinto Guinovart, Balduero de Breda, Un melitar, Un aficionat, A. Givert, R. Camps, Dinamita, Plió y Pardal, Rumiant, Teulat y Suir, D. Mont, Lola, Pepet de Gracia, Fart de xanguet, M. del passeig de S. Joan, Pirraças, Cap de bou y F. Sola y C.
 Ciutadà Samuel del Palau: Té bona idea, pero la forma es defectuosa.—Dos graciens-es: S' hauran extraviat, aquí sempre rebém ab gust lo que 'ns envian; lo d' aquesta semana va bé.—J. F. Gaviries: Insertarem la poesia.—Pastoret del Monsant: L' última quarteta ho espallia tot.—J. Arbó: Acudits y alguns cantars van bé; l' article es fluix.—Maragny: Alguns cantars antran.—Sucre Roig: Bé.—R. Roura: Id.—J. C. (Vimbodí): Lo que 'ns explica es poch interessant.—J. Puig Cassanyas: Esia bé.—S. B. y V.: Id.—Rallip: Id.—J. Baucells Prats: Id.—Lector de LA CAMPANA: «El Velon» va ser una broma que nosaltres mateixos varem fer l' any 1877.—Pallarinas: Si senyor, es aquell; «consells» s' insertará.—S. Nuñez Bey: Id., los seus epigramas.—F. Idillitas: Lo final de la poesia desdú de tot lo demés; lo altre no serveix.—Pau dels bastos: Antran dos cantars y una poesia.—Joachim Sauri: Qui necessita llissons—y de moltas cosas—es vostè; «Terranova» y «Garona» may han sigut consonants: tot lo denés que diu, no mereix contestació.—Pepet d' Espuglas: Aprofitarem algo.—Emilia: Té una acentuació molt defectuosa.—J. Planas: No sigui aixís; ja sab que 'ls seus treballs s' aprecian.—J. T. (Cervejo): La denuncia, més que á nosaltres, l' hauria de fer a la Junta d' instrucció pública.—E. S. la: Aprofitarem alguna cosa.—Nov Cabo: Es molt incorrecta.—Picio, Adan y C.: L' assumpto es molt manossejat.—M. Garay: «A una letja» pot anar, l' altra no.

CUATRO TIROS

dirigidos al blanco pintado por Soler, con motivo de la cuestion CALVO y VICO, por UN SOLDADO DEL BANDO DE IXART

(JUAN ALONSO DEL REAL)

Preu: UNA pesseta.

Se ven en la libreria Espanyola de Lopez, Rambla del mitj, 20, principals librerias, kioscos y á casa 'ls correspondents de LA CAMPANA y La Esquilla.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 31 y 28.

CAUSAS Y EFECTES.

Mentres lo poble prengui per ídols als toreros y miri ab indiferencia tots los disbarats que fa 'l govern, no hi ha per que queixarse si 'ls nostres barcos quedan abandonats, ni si 'ls defensors de las nostres colonias se moren de gana.